

Οκνηρία και πολυπραγμοσύνη. Δύο παγίδες του διαβόλου

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 25 Ιουλίου 2016 18:46 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

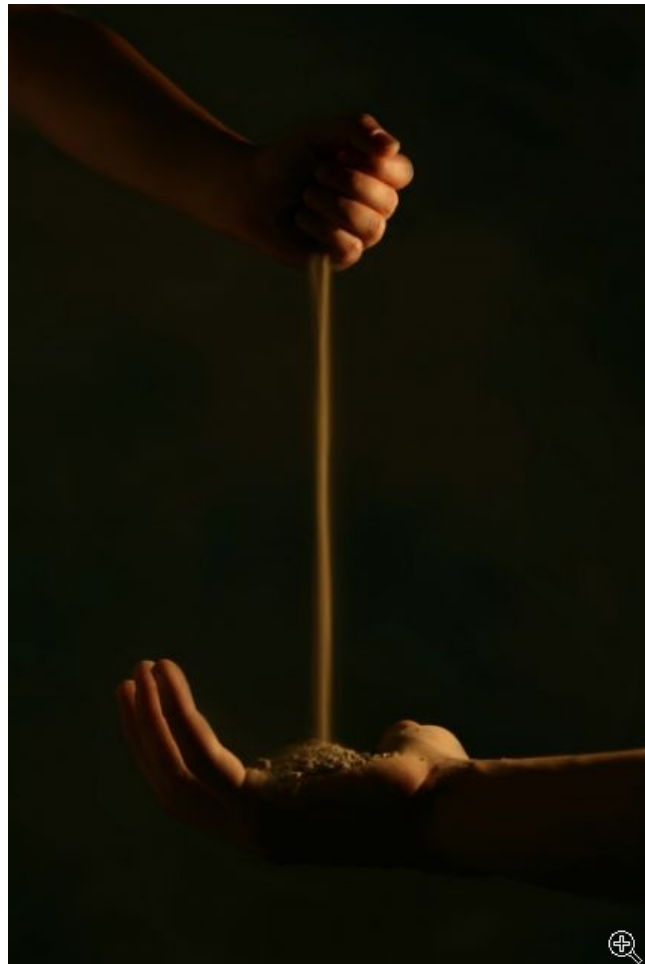

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιος,
Μέγας Ύμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ὅσο εἶναι ἡμέρα και βλέπουμε και μπορούμε να ἐργασθοῦμε ἄς μην χάνουμε χρόνο, μᾶς προτρέπει ὁ Κύριος μας. Ἡ νύχτα με το σκοτάδι ἔρχεται σύντομα, ὁπότε και να θέλουμε δεν θα μπορούμε να ἐργασθοῦμε. Τα νιάτα εἶναι ἡ ἡμέρα που μπορούμε να ἀποδώσουμε παραγωγικά και να ἀποταμιεύσουμε για την ἐπερχόμενη νύχτα που εἶναι τα γηρατιά, ἂν αὐτά τα ἐπιτρέψει ὁ Κύριός μας, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς και τοῦ θανάτου. Ἡ ζωὴ μας ὄλη ἀπὸ ἄλλη ὀπτική γωνία εἶναι μια ἡμέρα, ἐνῶ ὁ θάνατος που ἀναπόφευκτα ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ νύχτα.

«Ἔως ἡμέρα ἐστὶν ἐργάζεσθαι· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» (Ἰωάν. θ' 4) εἶπε ὁ Χριστὸς μας στους μαθητὲς Του. Μην ἀμελεῖτε την ἐργασία ὅσο βλέπετε, ὅσο ἔχετε χρόνο και μάλιστα ὄχι ὅποιαδήποτε ἐργασία συμπεριλαμβανομένης τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μόνο «τα ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Ὁ χρόνος εἶναι θεῖο δῶρο. Δεν μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς μας μόνο τάλαντα, δηλαδή προσόντα, μᾶς ἔδωσε και χρόνο γιὰ νὰ τὰ ἀξιοποιήσουμε. Χωρὶς χρόνο ὅποιοδήποτε τάλαντο ἢ γνώση πᾶνε χαμένα. Σκεφθεῖτε ἕναν πολὺ καλὰ διαβασμένο μαθητὴ να καθήσει για ἐξετάσεις, ἀλλὰ ὁ ἐξεταστής να τοῦ πάρει το γραπτό πριν ἐκεῖνος προφθάσει να καταγράψει ὅσα γνωρίζει. Ὅλο τὸ προηγούμενο διάβασμά πάει χαμένο, ἀφοῦ γιὰ την ἀνάπτυξη τῶν γνώσεών του χρειάζεται χρόνος. Και ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι το δῶρο που μᾶς κάνει για να τοῦ ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε δικοὶ Του, ὅτι τον ἀγαποῦμε και ἐργαζόμεσθε τα ἔργα Του, δηλαδή, βαδίζουμε σύμφωνα με το θέλημά Του και ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσα στιγμή να τοῦ ἀποδείξουμε.

. Στην τράπεζα τῆς ζωῆς μας με τη γέννησή μας ὁ Κύριός μας, ὁ οὐράνιος Τραπεζίτης, μᾶς καταθέτει ἕνα κεφάλαιο και ὀφείλουμε γι' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο νὰ τοῦ ἀποδώσουμε κάποια ἡμέρα τὸν ἀντίστοιχο τόκο. Τόκος εἶναι τὰ ἔργα μας και ὅπως τὸ δένδρο γνωρίζεται ἀπὸ τοὺς καρπούς του, ἔτσι και ἐμεῖς γνωρίζομαστε ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ ἔργα μας. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ συμπόνια, ἡ φιλαδελφία, τὸ τρέξιμο στὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Ὅσο, λοιπόν, ἔχουμε φῶς ἡμέρας ἄς μην τὸ ἀφήσουμε νὰ πάει χαμένο. Ἄς ἐργασθοῦμε, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὸ φῶς, ἀλλὰ και νὰ καταθέσουμε και τόκο γιὰ τὴν ἐπερχόμενη νύχτα, τότε πού δεν θὰ μπορούμε νὰ ἐργασθοῦμε και νὰ τὸν πληρώσουμε.

Ἕνας Γέροντας ἔλεγε στὸ νεαρὸ ὑποτακτικὸ του:

-Στὸν κανόνα σου τὸν καθημερὶνο κάνε και δυὸ μετάνοιες πάρα πάνω. Αὐτὲς ἀποθήκευσέ τες γιὰ τὰ γεράματά σου, ὅταν δεν θὰ μπορεῖς νὰ σκύβεις και νὰ ὀλοκληρώνεις τὸν κανόνα σου!

. Ἡ ἐργασία εἶναι χαρὰ, εἶναι ἀπόλαυση, εἶναι ὑγεία! Τὸ νοιώθουν αὐτὸ ἔντονα οἱ νέοι μας σήμερα πού εἶναι ὄχι ἄεργοι, δηλαδή τεμπέληδες, ἀλλὰ ἄνεργοι, ἀφοῦ δεν ὑπάρχουν στὸν κοινωνικὸ μας ἴστό θέσεις ἐργασίας γιὰ ὅλους. Και βλέπουμε τοὺς ἄνεργους ὄχι μόνο νὰ στεροῦνται ὑλικά ἀγαθὰ, ἀφοῦ δεν μποροῦν νὰ τὰ ἀποκτήσουν, ἀλλὰ και νὰ καταθλιβῶνται και νὰ πάσχουν πνευματικά, γιὰ τὴν ἀπασχόληση εἶναι και ἐργασιοθεραπεία.

. Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἀνεργία, πού εἶναι μιὰ σύγχρονη κοινωνικὴ παγίδα τοῦ διαβόλου, γιὰ τὴν καταστροφὴ μας ὑπάρχουν οἱ δύο ἄλλες παγίδες που εἶναι προαιώνιες. Τὶς ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Νικοδήμιος ὁ Ἁγιορείτης. Αὐτὲς εἶναι ἡ ἀργία και ἡ πολυπραγμοσύνη.

. Ἡ ἀργία, δηλαδή ἡ τεμπελιά, εἶναι μισητὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ, ἀφοῦ ὁ τεμπέλης κάθεται συνεχῶς και σαπίζει σὲ μιὰ ἀξιοκατάκριτη ἀπραξία, σὲ μιὰ ἀκηδία ἢ ραστώνη, ὅπως ἀνεφέρεται στὰ ἐκκλησιαστικά κείμενα. Ἡ ἀργία εἶναι ἡ ἐξ ἀριστερῶν παγίδα τοῦ πονηροῦ και γίνεται ἐμφανὴς σὲ ὅλους. Ἡ ἐκ δεξιῶν παγίδα του εἶναι ἡ πολυπραγμοσύνη, δηλαδή τὸ μπλέξιμο τῶν ἀνθρώπων σὲ χίλιες ὑποθέσεις και δουλειές, αὐτὲς πού δεν βοηθοῦν στὴν σωτηρία του, ἀλλὰ τουναντίον ἀποτελοῦν ἐμπόδιο τῆς.

Ἡ ἀργία, ἡ ὀκνηρία εἶναι «μήτηρ πάσης κακίας» πού σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὴν ἀπραξία και τὴν τεμπελιά προέρχονται πολλὰ δεινά. Ὁ τεμπέλης δεν ἐπιτυγχάνει τίποτα στὴ ζωὴ του, ἀλλὰ μόνο κακὸ κάνει στους ἄλλους, ἀφοῦ δεν ἀσχολεῖται με κάτι δημιουργικὸ, ἀλλὰ μηχανεύεται ἀνόητα πράγματα προκειμένου νὰ

διασκεδάσει τὴν πλήξη και τὴν ἀνία του. Δεν διοχετεύει τὴν ἐνεργητικότητά του σὲ ἐργασία, ἀλλὰ ἐκτονώνεται συνήθως με ἀνόητες και ἐπικίνδυνες ἐκδηλώσεις.

. Δυστυχώς και πολλοί χριστιανοί, προπαντός οι νέοι, περνούν την ημέρα τους χωρίς εργασία. Περπατούν στις πλατείες και στους εμπορικούς δρόμους, συζητούν για τα διάφορα νέα, σχολιάζουν τους άλλους διαβάτες, και όταν πηγαίνουν στην Εκκλησία, το κάνουν από συνήθεια. Έτσι σπαταλούν το χρόνο τους χωρίς κανένα κέρδος.

Ἡ Σοφία Σειράχ μᾶς διδάσκει, ὅτι «πολλὴν κακίαν ἐδίδαξεν ἡ ἀργία» (Κεφ. ΛΓ΄ 28). Ὁ διάβολος εἶναι ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς πονηρίας καὶ τῆς κακίας. Ἔχει τὸ σχολεῖο του καὶ καθημερινὰ διδάσκει. Ἐπειδὴ, ὅμως, δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ ὅλα τὰ μαθήματα ὁ ἴδιος προσέλαβε βοηθό του, γιὰ νὰ διδάσκει ὅσα αὐτὸς δὲν προλαβαίνει. Βοηθό του, λοιπόν, προσέλαβε τὴν ἀργία. Στὸ σχολεῖο αὐτοῦ τοῦ διαβόλου οἱ ἄνθρωποι μαθαίνουν τὶς ἀμαρτίες γρηγόρα καὶ χωρὶς κόπο. Γίνονται μαθητὲς ἄξιοι νὰ προκόψουν στὸ κακό, ἰσάξιοι τοῦ διδασκάλου τους. Μαθαίνουν πῶς νὰ ἀμαρτάνουν μὲ τὸ λογισμό, ἐπιθυμώντας μὲ τὴν καρδιά τους ἐκεῖνο πού δὲν μποροῦν νὰ κάνουν μὲ τὰ ἔργα. «Ἐπαθυμία ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι» (Παρ. ΚΑ΄ 25). Καὶ τοῦτο γιὰτὶ οἱ ὀκνηροὶ δὲν ὑλοποιοῦν τοὺς λογισμούς, δὲν τοὺς μεταποιοῦν ἄμεσα σὲ κακὴ πράξη, ἀφοῦ ἡ ὀκνηρία τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ καταβάλλουν κόπο. Ἡ ἀργία καὶ ἡ φυγοπονία μᾶς μουχλιάζουν, μᾶς βρωμίζουν, μᾶς κάνουν ἀρρωστατίκους. Μᾶς κάνουν νὰ μοιάζουμε μὲ τὸ νερό, πού ὅταν παραμένει στάσιμο βρωμίζει ἢ μὲ τὸν ἀέρα πού δὲν ἀνανεώνεται καὶ σὲ λίγο γίνεται ἀνθυγινός. Μᾶς κάνουν ἐπίσης νὰ μοιάζουμε μὲ τοὺς στρατιῶτες πού ὅταν μείνουν ἄπρακτοι καὶ ἀγύμναστοι, γίνονται μαλακοὶ καὶ εὐκόλα νικῶνται.

. Ἄν, ὅμως, ἡ ἀργία, πού εἶναι ἡ γεννήτρα πολλῶν κακῶν, εἶναι ἡ ἐξ ἀριστερῶν παγίδα πού μᾶς στήνει ὁ πονηρός, οἱ μέριμνες, οἱ πολλὲς δουλειὲς καὶ ὑποθέσεις, πού δὲν γεννοῦν λιγότερα κακά, μᾶς στήνουν τὶς ἐκ δεξιῶν παγίδες, πού νομίζουμε ὅτι τὶς ἀποφεύγουμε μὲ τὴν διαρκῆ ἐνασχόληση. Ὁ Χριστός, τοῦ ὁποίου ὀφείλουμε νὰ εἰμαστε διαρκῶς μιμητὲς κατὰ τὸν Παῦλο πού εἶπε: «Μιμηταὶ μου γίνεσθε καθὼς ἀγὼ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. ια΄ 1), τόνισε, ὅτι ἐργαζόταν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ μόνον Αὐτοῦ λέγοντας: «Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με» (Ἰωάν. θ΄ 4).

Υπάρχουν ἐργασίες πού δὲν εἶναι ἀρεστὲς στὸ Θεό καὶ δὲν μᾶς προάγουν στὴν ἀρετὴ. Οἱ πολυάσχολοι, συνήθως, ἄνθρωποι δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ προσευχὴ, γιὰ ἐκκλησιασμό, γιὰ κήρυγμα, γιὰ ἀνάγνωση ἑνὸς ὠφέλιμου βιβλίου, γιὰ μιὰ ἐπίσκεψη σὲ ἕνα ἀναξιοπαθῆ συνάνθρωπό μας. Τὴ μιὰ δουλειὰ πιάνουν, τὴν ἄλλη ἀφήνουν. Μοιάζουν μὲ ἕνα σχοινὶ δεμένο σὲ χίλιους κόμπους, πού δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ λυθεῖ. Τοὺς ἔχει δέσει μὲ τέχνασμα ὁ διάβολος καὶ τοὺς κρατᾶει δεμένους καὶ ἀίχμαλώτους. Ἔτσι, καὶ ἂν ἀκόμη θελήσουν αὐτοὶ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χεῖρα του, δὲν βρίσκουν διέξοδο καὶ πνίγονται στὶς ὑποθέσεις, στὶς μέριμνες, στὶς φροντίδες, στὶς οικονομικὲς δυσκολίες καὶ δὲν ἔχουν καιρὸ ὅχι νὰ κάνουν τὸ καλό, ἀλλὰ οὔτε κἀν νὰ τὸ σκεφθοῦν. Ἔχουν πέσει χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν καταλάβει στὴν παγίδα τοῦ πονηροῦ πού τοὺς κρατᾶει κολλημένους στὴ γῆ. Καὶ δὲν εἶναι ἡ παγίδα ἐμφανής, γιὰ τὴν ἀποφύγει κανεὶς. Ὁ δάσκαλος διάβολος ξέρεي καὶ αὐτὴ νὰ τὴ συγκαλύπτει. Κανεὶς δὲν πιστεῦει ὅτι ὁ ὄμορφος κισσὸς πού περιπλέκεται γύρω ἀπὸ τὰ δένδρα τοὺς ἀπομυζᾶει τοὺς χυμούς καὶ σιγά-σιγά τοὺς ξηραίνει. Ἡ πολυπραγμοσύνη εἶναι ὁ κισσὸς πού μᾶς ἀπομυζᾶει τοὺς χυμούς τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς εὐλαβείας πού ρέουν μέσα μας.

. Ἀλλὰ καὶ ἂν βρεθεῖ λίγος χρόνος στοὺς πολυπράγμονες ἀνθρώπους, αὐτὸν δὲν τὸν ἀφιερώνουν σὲ ἐνασχόληση μὲ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ τὸ μυαλό τους ἄλλοῦ ταξιδεύει. «Ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν» (Ματθ. ζ΄ 21) μᾶς λέει ὁ Κύριος. Ὅπως οἱ μανιώδεις κνηγοὶ θηράματα ὄνειρεύονται καὶ ὅταν κοιμούνται, ἔτσι καὶ ὅσοι καταγίνονται μὲ πολλὲς ὑποθέσεις καὶ φροντίδες ὁ νοῦς τους τρέχει σὲ αὐτές. Καὶ ἂν βρίσκονται στὴν ἐκκλησία ὁ νοῦς τους τρέχει ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Βρίσκονται σὲ διαρκῆ περισπασμὸ καὶ ταραχὴ, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἀκοῦν τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ-Πατέρα πού θέλει νὰ τοὺς κατευθύνει πρὸς τὴ σωτηρία.. Ὅταν ἐξιστοροῦμε σὲ κάποιον φίλο μας ἕνα γεγονὸς καὶ ἐκεῖνος δὲν μᾶς προσέχει συνεχίζουμε νὰ ὁμιλοῦμε γιὰ νὰ ἀκούσει κάποτε. Καί, ξέρετε, γιὰτὶ δὲν μᾶς ἀκούει; Γιατὶ ἔχει δικούς του λογισμοὺς πού τὸν βασανίζουν. Ὅταν μᾶς μιλάει ὁ Θεὸς καὶ ἡ καρδιά μας εἶναι γεμάτη λογισμοὺς καὶ δὲν ἔχει ἀφήσει κενὸ χώρου πῶς ἐμεῖς θὰ ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μας;

Ἀργία καὶ πολυπραγμοσύνη ὀδηγοῦν τελικὰ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Στὴν καταστροφὴ μας. Γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγουμε ἀρκεῖ νὰ κατανοήσουμε τὸ σκοπὸ πού γεννηθήκαμε στὴ γῆ. Καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴ σωτηρία μας πού ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὴν κερδοφόρα ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου μας γιὰ τὴν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Τὴν ὠφέλιμη ἐργασία μᾶς τὴν τονίζει πάλιν ὁ Χριστὸς μας λέγοντας: «Ὁ Πατὴρ μου ἐργάζεται ἕως ἄρτι. Κἀγὼ ἐργάζομαι» (Ἰωάν. ε΄ 17). Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ Θεὸς Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Λόγος Του ἐργάζονται συνεχῶς καὶ ἐμεῖς τὰ πλάσματα τῶν χειρῶν Του ὀφείλουμε νὰ ἐργαζόμαστε «ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται γὰρ νῦξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» (Ἰωάν. θ΄ 4). Ἡ πνευματικὴ μας ἐπένδυση στὰ τάλαντα πού ὁ Κύριος μᾶς ἐμπιστεύθηκε εἶναι ἡ καλύτερη ἐπένδυση στὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας καὶ φέρνει τὸ μεγαλύτερο τόκο. Καὶ πάντοτε νὰ θυμόμαστε ὅτι ὅταν ἔλθει ὁ Κύριος, ὅταν ἔλθει ἡ νύχτα, τότε θὰ εἶναι πολὺ ἄργα γιὰ πνευματικὲς ἐπενδύσεις.

. Ἡ ἀνάληψη τοῦ χρόνου μας ἂς εἶναι σὲ ἔργα ἀγάπης, ἱεραποστολῆς, φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ἔργα μετάνοιας, ἐξομολογήσεως καὶ μετοχῆς μας στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ πιὸ πολῦτιμος χρόνος μας εἶναι αὐτὸς τῆς παρουσίας ζωῆς. Μᾶς τὸν δίνει ὁ Θεὸς μας, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὸν παράδεισο ἢ ἄξια τοῦ ὁποίου εἶναι ἀσύληπτη. Μᾶς δίνει ὁ Θεὸς μας χρόνο μετάνοιας καὶ ἐμεῖς εἴτε ἀδιαφοροῦμε εἴτε τὸν παραβλέπουμε.

. Δηγοῦνται γιὰ ἕνα ἄρχοντα, πού ἦταν πολλὰ χρόνια γραμματέας κάποιου βασιλιά, ὅτι ὅταν ἔφθασε στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, λέγοντας: «Ἄλλοίμονο σὲ μένα, πού ξόδεψα τόσες σελίδες χαρτιοῦ, γιὰ νὰ γράφω τὰ γράμματα τοῦ βασιλιά, καὶ δὲν βρῆκα λίγο καιρὸ, γιὰ νὰ γράψω σὲ μισὸ φύλλο χαρτιοῦ τὶς ἀμαρτίες μου. Ἄλλοίμονο! Ἄλλοίμονο!».

. Αὐτὸ τὸ «ἄλλοίμονο» ἂς μὴν δώσει ὁ Θεὸς νὰ τὸ ποῦμε στὸ δειλινὸ τῆς παρουσίας ζωῆς μας, ὅταν θὰ ἀρχίσει νὰ βραδιάζει καὶ θὰ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὸ ξημέρωμα τῆς ἀβράδιαστης ἡμέρας. Ἄς ἐξαγοράζουμε τὸν καιρὸ μας ὅσο εἶναι ἡμέρα καὶ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε «μὴ ὡς ἄσοφοι ἄλλ’ ὡς σοφοί, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφ. ε΄ 15-16).

Πηγή